

Pensant-hi bé

Del meu sarró de pelegrí per Terra Santa (1)

Pelegrins de la Paraula

Tota persona és un pelegrí. Perquè la vida és caminar. Traversar les hores, els problemes i les situacions de cada dia. Hi ha diferents maneres de fer camí. Diverses maneres d'enfrontar la vida. Una és a empentes i rodolons, sense com va ni com ve; caminar d'esma. L'altra és caminar amb l'esperit despert i obert al delit d'assolir el terme; caminar amb esperança.

Si la vida és camí que no porta enlloc, el pelegrinatge no és possible. Perquè el pelegrí sap a on va i l'aconhorta la il·lusió d'arribar-hi.

El dinamisme de l'existència personal s'afibella quan ha perdut la fita del seu desafi. Aleshores la vida perd llum, quiet, sentit i ens acompanya el veïngen de la buidor i de la desesperança.

El pelegrí fa camí, i tot passa, però roman el terme i l'esperança d'assolir-lo.

Jesucrist és el Verb de Déu que il·lumina la vida de tot home. Des que el Verb de Déu es féu Paraula viva, la seva veritat revela la realitat amagada en cada moment fugisser, i el terme en el qual cada moment trobarà, transcendida i assumida en la Plenitud, la seva existència passatgera.

Tot cristià, amics, és pelegrí de la Paraula. A través del propi jo i de les realitats que l'envolten costa pacientment la paraula i la presència

d'aquell que ens ha deixat físicament, però que ens fa do del seu Esperit perquè "encara té moltes coses a dir-nos".

Tot cristià és pelegrí de la Paraula, perquè per viure la vida com a promesa de futur li cal referir constantment els propis fets i les pròpies paraules a la Paraula del Crist, sempre viva i present en l'Evangeli, en el diàleg íntim i en l'esdeveniment viu del des de la fe.

El pelegrí és sempre pobre. Perquè se li demana el desprendiment continuat de tota seguretat; perquè tot passa, "tot passa, només Jesucrist roman".

El pelegrí està sempre content, perquè fa camí amb el cor obert a tot amor, a tota bellesa; però no s'atura agostament en res ni en ningú, perquè sap que el seu terme és la santa transcendència de Déu. El pelegrí camina, jolós i esperant, perquè se sap convidat a la Festa; i quan arriba al terme del seu camí, la Trinitat de Déu l'acull a l'inefable goig del Regne.

Costa, amics, caminar en la fe la paradoxa de la vida diària; però, PENSANT-HI BÉ, és ben cert que no hi ha per a l'home vocació més gloriosa que ser "pelegrí de la Paraula", d'Aquella que ha dit: "Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida".

XESC SOLIU

La font del desmai

J.V. Foix, l'embruix d'un nom

Als seus gloriosos 88 anys, Josep Viçenç Foix i Mas, el confiter de Sarrià, fill de pare oriünd de Lladurs, al Solsonès, i de mare mallorquina, és paradoxalment el més jove dels poetes catalans vivents. No és estrany que els literats de la darrera volada s'hi hagin inspirat reconeixent-lo com a mestre. El mateix, tot i haver publicat el primer llibre l'any 1927 i haver-se donat a conèixer deu anys abans a "La Revista" de Josep M. López-Picó, no fóra prou valorat fins acabada la guerra del 36, i molt, com era i és de justícia, als nostres dies, i això, possiblement, degut a dues causes principals: la ruresa i aparentment difícil de la seva obra, tant en prosa com en vers, i la seva mateixa actitud enfront del fenomen poètic. Avanguardista de tota la vida, "investigador en poesia" com s'autonomena, sempre a la recerca del Misteri, de la Maravella i de l'Absolut a través de la màgia i del somni, de metàfores i símbols, es complau com un diu a crear i recrear el seu món físic i ideal? partint de la realitat quotidiana. No és obscür, és profundament lluminós. Arcaic i nou, clàssic i modern, culte i popular alhora. Sempre fresc, sempre original, sempre sorprenent. Quin embruix el del seu verb i el de seu vers! Surrealisme? Superrealisme, que vol dir "superació de la realitat". Són d'ell aquestes paraules que m'agrada de remarcar: "Del sobrerreal al sobrenatural, per als esperits d'excepció, hi ha només un cop d'ala". No és el cop que el mateix ha donat? Llegiu, si us plau, els deu darrers sonets de "Sol, i de dol", els "Onze Nadals i un Cap d'Any", el poema "Tota amor és latent en l'altre amor", rastregeu de cap a cap tots els seus llibres, i hi trobareu no sols un home lleial i un patriota exemplar, sinó tot un creient i tot un cristià, més del que el mateix no es pensa. No satisfet de creure en el Nom, el Tot, l'U, el Ver, el Bé en abstracte, s'agenolla davant l'infant de Betlem amb una tendresa i una humilitat colpidores. És llavors que pot dir: "I viuré i moriré en Qui, després, s'ha ofert", esdevingut, ell també, "testimoni de l'Altre". És Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1973) i Medalla d'Or de la Generalitat (1981). Proposat per al Premi Nobel de Literatura (1980) per un grup de professors lingüístics americans, refusà la candidatura.

Bibliografia: "Obres poètiques", Edicions Nauta, S.A. (1964) comprenia, a més d'alguns poemes inèdits: Gertrudis (1927), KRTU (1932), Sol, i de dol (1936), Les irreals omegues (1949), On he deixat les claus... (1953), Del "Diari 1918" (1956), Onze Nadals i un Cap d'Any (1960), L'estrella d'en Ferris (1963). Dese aquests llibres al calaix de baix (1964). Edicions Proa publica l'any 1973 "Antologia poètica" deguda a diversos antòlegs. Edicions D.C. S.A. ha publicat les seves "Obres completes" en dos volums: 1 Poesia (1974) i 2 Proa (1979), que inclou altres títols com: Darrer comunicat (1970) i Tocant a mi... (1972), "La poesia de J.V. Foix", de Pere Gimferrer (1974, Edicions 62), és l'estudi més clarificador i arrodonit que s'ha fet fins ara sobre el poeta.

Eu, Senyor Déu, el meu treball més dur,
Fosca la nit, i el paisatge més clos,
Alceu-me murs en un ribatge cru,
Empal·lieu forests, prades i flors.

Lligat de mans i sec com un hindú,
Vestit de pells, obriu al Vostre ròs
La meua ment! Entre tots, só ningú,
I Us dic el nom sense repòs, i amb plors.

Só el serf comú si així Us plau, Senyor Déu,
I en camps forçats o en foradats pregons,
Plagat de cos i amb fardells damunt meu,

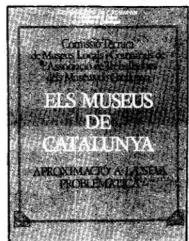
Em sé llibert si en el més negre fons
Els Vostres ulls il·luminen els mons
Que amb Vós deïesc, i em fan el viure lleu.

Llibres

Els museus de Catalunya a estudi

Amh motiu del dia Internacional dels Museus, a Vilafranca, i organitzat pel Servei de Museus dels Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, es va presentar oficialment el llibre "Els Museus de Catalunya: aproximació a la seva problemàtica. Un exemple concret: els museus del Penedès". A l'acte, presidit pel Conseller Sr. Max Emmanuèl Cahner, hi van assistir representants de tots els museus catalans i hi van intervenir els Srs. Josep Guitart, cap del Servei de Museus de la Generalitat, Domènec Miquel com a representant dels redactors del treball, i Frederic Pau Verrié, presentador de l'estudi-treball i que és el director del Museu d'Història de la ciutat de Barcelona. Es tracta del ja anomenat "Llibre blanc" dels museus de Catalunya que marca la política a seguir pel que fa als museus de casa nostra, tal com ja va dir el Sr. Guitart, el qual, va avançar, la possible creació d'una Escola Catalana de Museologia i la fidelitat als principis traçats al llibre. No cal dir que, els museus eclesiàstics, per la seva importància —tant de contingut com de nombre— estan degudament reflectits, tant en el llibre com en la política museística de la Generalitat.

J. Casanova

Excursionisme i cultura

La Mare de Déu de Mont-ros

El santuari que avui visitarem, la Mare de Déu de Mont-ros, pot ésser dissortadament una ruïna, però així i tot resulta molt interessant de fer-hi una visita, encara que el sol fet de poder-hi arribar presenti algun problema: els camins són perduts i atapeïts de mates espineses, almenys era així quan vaig fer-hi la meua visita l'any 1970 i ignoro si això ha millorat durant els anys posteriors.

Per arribar-hi cal anar a Begudà i des d'aquesta població hom pot descobrir vers el nord un pujol ple de vegetació, al peu del qual cal adreçar-se. En aquest cas, us recomanaria les indicacions que us puguin donar, en aquest sentit, persones de l'esmentada població (segurament més títiles que no pas les meues) per poder agafar el camí més escaient que hi mena.

El santuari és de construcció romànica, i remarcó el fet sempre que es tracta d'una construcció dins aquest ordre, car sé que té bona quantitat d'aficionats, sovint molt entesos en aquest estil tan nostre i plens d'una llarga experiència.

I ja que ens trobem al terme de Sant Joan les Fonts,

no oblidéssim la visita amb detenció dels dos monuments més importants, que són l'antiga església parroquial o antic priorat de Sant Esteve, un dels millors edificis romànics de la comarca, i el pont de construcció medieval que és a tocar la nova església parroquial. Per cert, a la població existeix un gran nuget de caire intel·lectual i artístic i hom edita sovint llibres sobre diferents aspectes de la comarca. També remarcarem el fet que una part dels habitants col·labora en la construcció de diferents temples de l'alta Garrotxa, tasca que cal aplaudir de cor i que cal esmentar com a exemple per a la resta del país.

Als voltants de la població existeix un cert nombre de restaurants, que cal no valorar per llur aspecte exterior, sinó per un bon servei culinari que pot satisfer veritables entesos, com és ara el cas del famós "anec amb naps", menja molt popular al país. Múnicip: Sant Joan les Fonts.

Agregat: Begudà
Situació geogràfica al cadastre (pla 257): 6° 14' 25" i 42° 12' 20".

Josep M. Gavín

Música

X Festival Internacional de Cadaqués

Cada divendres d'ençà del 24 de juliol fins el 29 d'agost tindrà lloc el X Festival Internacional de Música de Cadaqués en el marc de la seva església parroquial, convertida en popular per aquests concerts coneguts mundialment.

Com sempre hom comptarà amb la participació del gran flautista Jean-Pierre Rampal.

Per aquest any també destaca la participació del pianista Jürg Demus i l'Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest que en un dels concerts comptarà amb la participació del violoncel·lista Lluís Claret. La soprano Natàlia Troitskaya donarà un recital de música russa. Un concert de música per a dos pianos tindrà per intèrprets dos valors catalans: Miquel Farré i Eulàlia Solé.

Curs de cant gregorià a Jaca

De l'1 al 7 de juny, s'ha celebrat un Curs de Cant Gregorià. Les matèries —i els professors respectius—, foren les següents: paleografia i semiologia (Dom Francisco Lara), modalitat (Jean Jeaneteau), estètica del cant gregorià (Ismael Fernández de la Cuesta), història del cant gregorià (Pedro Calahorra). El curs fou clausurat amb un concert extraordinari dels monjos de l'Abadia de Santo Domingo de Silos.